

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 386//2014-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika predbežne prerokoval sťažnosť P. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Lalíkovou, Advokátska kancelária, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 68/2008 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 145/2012-37 zo 16. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 68/2008

po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 145/2012-37 zo 16. mája 2012 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 68/2008 prikazuje konať bez zbytočných priet'ahov.

3. P. K. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Žiar nad Hronom povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Žiar nad Hronom je povinný uhradiť P. K. trovy konania v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. Eleny Lalíkovej, Advokátska kancelária, Podbrezovská 34, Bratislava.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 386/2014-10 zo 17. júna 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 68/2008 po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 145/2012-37 zo 16. mája 2012.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2107/14, Spr. A/555/14 doručeným ústavnému súdu 9. júla 2014, v ktorom uviedol:

„... Inkriminovaná vec je z mojej strany sledovaná dlhodobo, na pravidelných poradách zákonný sudca referuje doterajší priebeh a posun v konaní...

Vec napadla na okresný súd 2. 5. 2008. Doposiaľ vo veci tri krát rozhodol okresný súd, dva krát krajský súd, spisový materiál počas tejto doby bol predložený disciplinárnemu súdu aj ústavnému súdu.

Ústavný súd po svojom náleze robil monitoring, či sa vo veci koná bez zbytočných prietáhov. Nemám vedomosť, že by bol vo veci konštatoval prietahy.

Odmietam tvrdenia splnomocnenkyne, že hlavné pojednávania boli bezdôvodne odročované. Splnomocnenkyňa sa na hlavné pojednávania po náleze ústavného súdu nedostavovala, neprišla si preštudovať spisový materiál, takže nemá vedomosť, aké dokazovanie sa na jednotlivých hlavných pojednávaniach vykonávalo.

Na určený termín hlavného pojednávania dňa 28. 1. 2014 sa splnomocnenkyňa opätovne nedostavila, dostavil sa poškodený, ktorý o termíne hlavného pojednávania, keďže už bol v konaní vypočutý, nemusel byť ani upovedomený. Je pravdou, že dňa 14. 1. 2014 obhajca požiadal o odročenie termínu hlavného pojednávania. Z môjho pohľadu vtom čase nebol dôvod na odročenie termínu hlavného pojednávania, z dôvodu, že žiadosť obhajcu neobsahovala konkrétne skutočnosti a situácia nebola jasná. Až dňa 24. 1. 2014 oznámila advokátska koncipientka obhajcu, že obhajca absolvuje predoperačné vyšetrenia v Martine. Ospravedlnila jeho neúčast', neúčast' obžalovaných 1, 2 a znalca. Súď nemal dôvod oznámiť splnomocnenkyňi, že na hlavnom pojednávaní nebude vykonané dokazovanie, nakoľko splnomocnenkyňa sa na hlavné pojednávania po náleze Ústavného súdu už nedostavovala. Táto povinnosť nevyplýva z Trestného poriadku ani zo Spravovacieho poriadku. Splnomocnenkyňa keď vedela, že sa na hlavné pojednávanie dostaví poškodený, mohla si overiť, či sa hlavné pojednávanie uskutoční a či sa vykoná dokazovanie. Splnomocnenkyňa nemohla vedieť v tom čase, či znalec bude na hlavnom pojednávaní vypočutý. Tvrdenia splnomocnenkyne ohľadom miesta vyšetrenia zdravotného stavu obhajcu v zdravotníckom zariadení sú v tomto prípade nie na mieste.

Odmietam tvrdenia splnomocnenkyne, že doterajšie prieťahy v konaní sú vzniknuté veľmi zlou, či nevhodnou organizáciou práce sudcu, neochotou, či úmyslom, resp. zlomyseľnosťou, nečinnosťou niekedy vo veci rozhodnúť. Takéto tvrdenia splnomocnenkyne nemajú oporu v spisovom materiále.

Podľa môjho názoru sťažnosť splnomocnenkyne je neopodstatnená...“

Súčasťou vyjadrenia bola chronológia procesných úkonov okresného súdu, z ktorej okrem iného vyplýva:

„... Dňa 6. 6. 2012 bola doručená lekárska správa, podľa ktorej ošetrojúci lekár neodporúča výsluch svedka, ktorého prikázal opätovne vypočuť II. stupňový súd.

Dňa 15. 6. 2012 bol určený termín hlavného pojednávania na deň 10. 9. 2012, na ktorý termín boli predvolávaní obžalovaný, navrhnutý svedok obhajobou, upovedomený prokurátor, obhajca a splnomocnenec.

Dňa 7. 8. 2012 požiadal svedok o odročenie termínu hlavného pojednávania z dôvodu, že pracuje v zahraničí, na Slovensko sa dostaví od 29. 10. 2012 do 2. 11. 2012.

Dňa 8. 8. 2012 došlo procesné stanovisko splnomocnenca k návrhu obhajoby na vypočutie svedka.

Na určený termín hlavného pojednávania dňa 10. 9. 2012 sa nedostavili obžalovaný 1, 2, svedok, obhajca, splnomocnenec. Prokurátor navrhol hlavné pojednávanie odročiť, opätovne predvolať navrhnutého svedka, vyžiadať znova lekársku správu o zdravotnom stave svedka, ktorého opätovne prikázal vypočuť II. stupňový súd. Hlavné pojednávanie bolo odročené na deň 29. 10. 2012, pričom znovu boli predvolávaní obžalovaní 1, 2, navrhnutý svedok obhajobou, upovedomení obhajca a splnomocnenec. Zároveň bol požiadaný ošetrojúci lekár svedka, ktorého prikázal vypočuť II. stupňový súd o opätovné oznámenie, aký je zdravotný stav svedka, či sa tento môže dostaviť na hlavné pojednávanie.

Dňa 15. 10. 2012 došla lekárska správa, z ktorej vyplýva, že nedoporučuje výsluch svedka, ktorého prikázal vypočuť II. stupňový súd zo zdravotných dôvodov.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29. 10. 2012, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti prvého obžalovaného a splnomocnenkyne, bolo vykonané dokazovanie výsluchom svedka, ktorého navrhla vypočuť obhajoba. Prokurátor navrhol opätovne vyžiadať lekársku správu ohľadom zdravotného stavu svedka, ktorého prikázal opätovne

vypočúť II. stupňový súd, či v budúcnosti bude môcť výsluch svedka na hlavnom pojednávaní realizovať. Obhajca a druhý obžalovaný sa stotožnili s návrhom prokurátora. Hlavné pojednávanie bolo odročené na neurčito. Referát bol vybavený dňa 30. 10. 2012.

Od 23. 11. 2012 do 10. 5. 2013 sa spis nachádzal na disciplinárnom súde. Od 13. 5. 2013 do 20. 5. 2013 bol spis pripojený k Spr A/330/13 tunajšieho súdu.

Dňa 21. 5. 2013 bola urgovaná ošetrujúca lekárka svedka, ktorého prikázal vypočúť II. stupňový súd na zaslanie lekárskej správy. Referát bol vybavený 23. 5. 2013. Lekárska správa došla 7. 6. 2013. Z jej obsahu vyplýva, že ošetrujúca lekárka nedoporučuje výsluch predmetného svedka ani v budúcnosti.

Dňa 17. 6. 2013 bolo telefonicky zisťované u obhajcu, kedy sa bude môcť dostaviť na hlavné pojednávanie. Tento oznámil, že začiatkom júla 2013 sa podrobí operačnému zákroku, do konca júla 2013 bude práceneschopný, potom bude mať dovolenku. Na hlavné pojednávanie sa môže dostaviť po 15. 8. 2013.

Dňa 17. 6. 2013 bol určený termín hlavného pojednávania na deň 10. 9. 2013, pričom boli predvolávaní obžalovaní 1, 2, upovedomení prokurátor, obhajca a splnomocnenec.

Dňa 15. 7. 2013 obhajca požiadal o zmenu termínu z dôvodu, že dňa 10. 9. 2013 má hlavné pojednávanie na Okresnom súde Bratislava I, kde je jeho účasť nutná.

Dňa 18. 7. 2013 samosudca uznesením zrušil určený termín hlavného pojednávania a určil nový termín hlavného pojednávania na deň 15. 10. 2013.

Dňa 9. 10. 2013 obhajoba predložila znalecký posudok znalca z odboru cestnej dopravy v dvoch vyhotoveniach.

Na hlavné pojednávanie 15. 10. 2013 sa nedostavil prvý obžalovaný a splnomocnenec. Samosudca krátkou cestou doručil jeden exemplár znaleckého posudku prokurátorovi, obhajoba požiadala, aby znalecký posudok bol prefotený a zaslaný splnomocnenkyňi. Prokurátor navrhol poskytnúť lehotu na oboznámenie sa so znaleckým posudkom s tým, že v lehote jedného týždňa oznámia, či trvajú na výsluchu znalca. Druhý obžalovaný sa vyjadril, že sám preštuduje znalecký posudok, ktorý mu doručí obhajoba a následne sa písomne vyjadrí.

Dňa 18. 10. 2013 prokurátor oznámil, že navrhuje vypočúť znalca z odboru cestnej dopravy na hlavnom pojednávaní.

Dňa 27. 11. 2013 bol určený termín hlavného pojednávania na deň 28. 1. 2014, pričom boli predvolávaní obžalovaní 1,2, znalec, prokurátor, obhajca a splnomocnenec.

Dňa 14. 1. 2014 obhajca požiadal o odročenie termínu hlavného pojednávania, ospravedlnenie jeho neúčasti z dôvodu, že dňa 28. 1. 2014 má určený termín odborného vyšetrenia jeho zdravotného stavu.

Na hlavné pojednávanie konané dňa 28. 1. 2014 sa nedostavili obžalovaní 1, 2, znalec, obhajca, splnomocnenec. Dostavil sa poškodený s tým, že o termíne sa dozvedel od splnomocnenkyne. Prokurátor navrhol odročiť hlavné pojednávanie na neurčito, vyžiadať dotaz od obhajcu, aby v lehote 2 týždňov oznámil, či po odbornom vyšetrení absolvuje operačný zákrok, ak áno, v ktorom termíne, aký je horizont predpokladanej liečby, kedy sa bude môcť dostaviť na hlavné pojednávanie. Poškodený sa pripojil k návrhu prokurátora. Hlavné pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že sa vybaví referát v zmysle návrhu prokurátora. Referát bol vybavený 29. 1. 2014.

Dňa 17. 2. 2014 obhajca oznámil, že práceneschopnosť u neho trvá do 10. 3. 2014.

Dňa 20. 3. 2014 bol určený termín hlavného pojednávania na najbližší možný termín a to na deň 13. 5. 2014, pričom boli predvolávaní obžalovaní 1, 2, znalec, upovedomení obhajca, prokurátor, splnomocnenec.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. 5. 2014, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti splnomocnenkyne, dostavil sa však bez upovedomenia poškodený, bolo vykonané dokazovanie výsluchom znalca. Vo veci bolo rozhodnuté, pričom okrem iného, poškodený sa vzdal odvolania...“

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 68/2008 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti, čo sa týka predloženej chronológie, aké uviedol okresný súd, preto ich považoval za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov..., ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (IV. ÚS 15/03, I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (III. ÚS 127/03).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02,

III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' veci (predmetom je trestné konanie, v ktorom sťažovateľ vystupuje v postavení poškodeného), ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na nutnosť opätovného nariad'ovania pojednávania, ako aj so zreteľom na vykonanie dôkazov navrhnutých účastníkmi konania možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Doterajší zdlhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať len na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nie je právne zložitá.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných priet'ahov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 145/2012-37 zo 16. mája 2012 a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania viac ako 2 roky na okresnom súde po právoplatnosti už uvedeného nálezú ústavného súdu je už samo osebe neprimerané.

Okresný súd vykonal síce množstvo procesných úkonov, ako to vyplýva z predloženého prehľadu, a ústavný súd nezistil väčšie obdobia jeho úplnej nečinnosti, ale napriek tomu ústavný súd poukazuje na to, že dĺžka predmetného konania po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 145/2012-37 zo 16. mája 2012 je neprimeraná.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Keďže všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02), a jeho neefektívna činnosť mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania, ústavný súd preto nemohol akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že vo veci samej konal a dĺžka konania je spôsobená objektívnymi dôvodmi.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je ním vedené pod sp. zn. 2 T 68/2008 po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 145/2012-37 zo 16. mája 2012, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 68/2008, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo

alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov v nej uvedených.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia. Pri jeho určení ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 68/2008 po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS145/2012-37 zo 16. mája 2012, berúc do úvahy konkrétne okolnosti danej veci a najmä skutočnosť, že ide o opakované priedahy, považoval priznanie sumy 1 500 € sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľa trovy konania vyčíslila sumou 511,34 €, a to za tri úkony právnej služby vrátane dane z pridanej hodnoty (prevzatie právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť, stanovisko k vyjadreniu okresného súdu).

Ústavný súd podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) priznal sťažovateľovi náhradu trov

konania. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2013 v sume 804 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 134 €. Ďalej má právna zástupkyňa sťažovateľa aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,04 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Právna zástupkyňa je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, spolu predstavuje sumu 340,90 €. Ústavný súd nepriznal právnej zástupkyňi sťažovateľa odmenu za tretí úkon právnej služby – stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z dôvodu, že išlo o úkon zo strany ústavného súdu nevyžiadaný a ktorý neprispel k ďalšiemu objasneniu veci.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014